

Chương Mười

DANH KHÔNG PHÙ THỰC

Biết đó là câu xóc óc, nhưng Thanh Kỳ Lệnh Chủ vẫn cười rồn rảng:
– Và bây giờ thì Quan chủ đã nghe cũng đâu có muộn chi.

Thanh Phong đạo trưởng nghiêm giọng:

– Đang lúc giữa đêm, ba vị tự chuyện xâm nhập Bạch Vân Quan chẳng hay có chi dạy bảo?

Thanh Kỳ Lệnh Chủ hỏi lại:

– Tại hạ có nghe “Tiên Nhân Chưởng” Lý đại hiệp đến dưỡng bệnh nơi đây chẳng hay có thật như thế không nhỉ?

Quách Thế Phần khẽ gục gặc đầu...

Câu chuyện đã bắt đầu đi vào chánh yếu, nhất định là bọn chúng đã theo dõi sát chân.

Thanh Phong đạo trưởng thoáng biến sắc nhưng ông ta vẫn điềm tĩnh gật đầu:

– Đúng, Lý trang chủ quả có đến tộ Quan dưỡng bệnh.

Thanh Kỳ Lệnh Chủ vòng tay cười:

– Đa tạ sự chỉ điểm và xin thứ cho chuyện quấy rầy...

Hắn quay ra sau phất nhẹ tay:

– Chúng ta đi vào.

Vừa nói, Thanh Kỳ Lệnh Chủ vừa cất bước đi mau về phía cửa Bạch Vân Quan.

Thanh Phong đạo trưởng trầm giọng:

– Hãy khoan!

Đôi mắt sâu sâu ẩn trong màn lụa xanh của Thanh Kỳ Lệnh Chủ chiếu tia sáng lạ lùng:

– Tại hạ đến đây để bái phỏng Lý đại hiệp, chẳng hay Quan chủ có chi chỉ giáo?

Thanh Phong đạo trưởng ôn tồn:

– Lý trang chủ đến tộ quan dưỡng bệnh vốn không cho người kiến diện và Bạch Vân Quan cũng không thể để cho bất cứ người khách nào muốn tới một cách ngang nhiên.

Thanh Kỳ lệnh chủ ngửa mặt nhìn trời và nói thật chậm rãi như từng tiếng:

– Nếu Lý đại hiệp biết tại hạ đến đây thăm nhất định người phải được diện kiến,

vả lại chuyện này vốn cùng với Quan chủ không can hệ.

Thanh Phong đạo trưởng đưa cây phát trần lên ngang ngực, giọng ông ta bắt đầu gay gắt:

– Bạch Vân Quan từ xưa đến nay không hề can dự chuyện giang hồ là vì không muốn chứ không phải là sợ, cho nên, kẻ nào muốn tự chuyên xâm nhập vào Bạch Vân Quan, kẻ đó cần phải thắng qua được bản đạo.

Thanh Kỳ lệnh chủ cười nhạt:

– Chuyện này vốn không quan hệ đến Quan chủ, thế nhưng Quan chủ lại cố trông nó vào mình thì e rằng sẽ có sự hối hận về sau.

Thanh Phong đạo trưởng cũng bật cười ha ha?

– Thí chủ dựa vào đâu mà lại dám buông lời lớn lối như thế? Bản đạo...

Thanh Phong đạo trưởng nói chưa dứt tiếng thì từ bóng tối phía bên trái, một bóng đen phi thân lướt vút ra...

Quách Thế Phần khẽ thở ra...

Ông ta cảm nhận ngay người mới tới.

Một con người tuổi nhỏ nhưng có một thân pháp không thể nào tưởng tượng, có thể nói toàn thể võ lâm hiện tại, khó tìm trong hàng cao thủ một con người thứ ba như thế...

Cái thở ra của Quách Thế Phần bao hàm nhiều ý nghĩa.

Ông ta vừa tỏ vẻ khen ngợi vị công tử của Lý gia, nhưng đồng thời qua thái độ cuồng ngạo xem dưới mắt không người của hắn, khiến cho người lãnh tụ phái Hoài Dương có phần tiếc rẻ...

Quách Thế Phần chú mục nhìn thấy Lý công tử vòng tay thủ lễ và nói bằng một giọng rồn rảng:

– Bọn giặc cỏ thì đâu phải nhọc đến tay đạo trưởng, nhất là họ đã vì Lý gia mà đến thì vẫn bồi xin thù tiếp.

Ánh mắt khuất sau màn lụa của Thanh Kỳ lệnh chủ vụt ngời ngời và hắn cũng vòng tay:

– Chắc là Lý công tử đấy chứ?

Lý công tử lạnh lùng:

– Vâng, huynh đệ là Lý Duy Năng.

Thanh Kỳ lệnh chủ cười ha hả:

– Như thế thì hay biết bao nhiêu... Tại hạ đến Bạch Vân Quan chính là chỉ để được diện kiến cùng Lý công tử đấy.

Lý Duy Năng vẫn chỉ một giọng lạnh lùng:

– Có điều chi chỉ giáo?

Thanh Kỳ lệnh chủ nói:

– Tại hạ muốn cùng Lý công tử nói chuyện đôi câu vậy mà.

Lý Duy Năng cau mặt:

– Chuyện chi?

Thanh Kỳ lệnh chủ cười nhẹ:

– Chuyện có quan hệ đến lệnh tôn Lý đại hiệp...

Lý Duy Năng rít giọng:

– Gia phụ bị trúng độc độc có phải chính bởi tay người?

Thanh Kỳ lệnh chủ khẽ gật đầu:

– Vâng, quả đúng như thế...

Lý Duy Năng giận dữ:

– Loài chuột nhắt đêm nay kể như người có đi nhưng chẳng có về, hãy giữ lấy mình.

Nói chưa dứt câu, cánh tay phải của Lý Duy Năng đã nhấc lên, bóng quạt như một điểm lưu tinh chĩa thẳng vào Thiên cơ Huyệt của Thanh Kỳ lệnh chủ...

Chiêu thế của Lý Duy Năng chẳng những nhanh nhẹn mà lại còn biến ảo dị thường, cánh tay vừa thấy nhoáng lên thì ngọn quạt đã tới gần đích nhắm...

Thanh Kỳ lệnh chủ thụt ra sau một bước và cất giọng cười ha hả:

– Tại hạ đến đây là vì ý tốt, chẳng lẽ Lý công tử lại không muốn có thuốc giải cho lệnh tôn ư?

Lý Duy Năng gằn giọng:

– Người đã từng nghe nói chuyện giết gà lấy trứng rồi chứ? Ta chính đang làm công chuyện đó đây, ta giết người để mà lấy thuốc giải đó.

Miệng nói nhưng tay vẫn không ngừng, ngọn quạt thứ ba đã theo với đà lao tới...

Thanh Kỳ lệnh chủ tung mình lên cười lớn:

– Chỉ tiếc vì thuốc giải hiện không có trong người của tại hạ.

Cánh quạt thứ ba cứ y nhiên bay tới và Lý Duy Năng nghiêng răng kèn kẹt:

– Nhưng ta chưa phải cần đến thuốc giải của người đâu.

Thanh Kỳ lệnh chủ cứ thối lui:

– Lý công tử cho rằng nếu tìm được Đô Lạp Thảo là có thể giải độc cho lệnh tôn được à?

Chỉ trong mấy câu đối đáp, một người lui thật lẹ, một người tiến thật nhanh, họ

cùng quần nhau trọn cả sân cỏ rộng.

Quách Thế Phần càng rúng động hơn lên...

Khinh công của Lý Duy Năng đã đến mức gần như tuyệt đỉnh, nhưng bây giờ mắt thấy khinh công của gã Thanh Kỳ lệnh chủ cũng không thấy gì là kém...

Hai người, chỉ về mặt khinh công không thôi, quả họ đã đồng sức với nhau...

Thanh Kỳ lệnh chủ vẫn chưa phản công, hấn vẫn nói cười:

– Tuyệt kỹ của cao đồ Thần Phiến Tử, tại hạ từng lãnh giáo, các hạ nên ngừng lại để nói chuyện là hơn.

Câu nói của Thanh Kỳ lệnh chủ làm cho Quách Thế Phần giật mình.

Như vậy Lý Duy Năng là môn hạ của Thần Phiến Tử, thảo nào tay quạt của hấn lại không biến ảo dữ dằn như thế?

Lý Duy Năng giậm xanh mặt:

– Không, giữa ta với người không có gì để nói cả. Biết điều thì hãy tuốt binh khí ra mau.

Thanh Kỳ lệnh chủ vẫn với giọng cười âm hiểm:

– Nếu Lý công tử có thể cho tại hạ nói xong câu chuyện thì chuyện giao đấu với nhau cũng đâu phải là không thể có.

Lý Duy Năng dừng tay lại:

– Nói mau!

Thanh Kỳ lệnh chủ ôn tồn:

– Tại hạ hôm nay tự ý đến đây trước nhất là muốn Lý công tử diện kiến một người...

Rồi không đợi phản ứng của Lý Duy Năng, Thanh Kỳ lệnh chủ đưa tay vỗ luôn ba cái.

Bóng người ngoài rừng trúc nhoáng lên...

Một gã mặc áo màu xanh, lưng đeo trường kiếm phóng vào, vòng tay nói với Thanh Kỳ lệnh chủ:

– Thuộc hạ xin chờ lệnh.

Từ lâu, Thanh Phong đạo trưởng cứ đứng im nghe hai người cứ đối đáp, bây giờ thấy gã hấn tử áo xanh nhảy vào, ông ta đã xạm mặt:

– Tần Sĩ Trân, ta sai người đến Trấn Nam thế sao người còn ở đó làm trò gì hử?

Quách Thế Phần rúng động, thì ra tên hấn tử áo xanh là đệ tử của Thanh Phong đạo trưởng người mà ông ta đã sai đi Trấn Nam tìm Đô Lạp Thảo...

Thanh Kỳ lệnh chủ khoát tay:

– Người cứ nói chuyện thật cho họ nghe đi.

Tần Sĩ Trân cúi đầu vâng mệnh và vụt quỳ thụp xuống khóc nói với Thanh Phong đạo trưởng:

– Sư phụ, đệ tử đã thất kính với lão nhân gia rồi...?

Thanh Phong đạo trưởng giận xám mặt:

– Nghiệt súc, người đã phá hủy sự nghiệp tiên sư, người còn dám xưng là đệ tử của ta nữa à?

Tần Sĩ Trân cứ khóc:

– Đã theo hầu sư phụ hơn hai mươi năm nay, ân sư vị báo, trong lòng đệ tử hổ thẹn vô cùng... chỉ có điều đệ tử còn có cái khổ không giải quyết được, xin sư phụ thương cho.

Một tên đệ tử đột nhiên phản bội làm cho Thanh Phong đạo trưởng tức tối không dẫn được, ông ta thét lớn:

– Nghiệt súc, ta tuy ẩn dật không cùng với thế gian phân tranh, nhưng với một tên phản đồ thì không thể dung thứ được...

Tiếng nói chưa dứt, chiếc phát trần đã vung lên giáng mạnh...

Thanh Kỳ lệnh chủ hất nhẹ tay phải và cười lớn:

– Quan chủ là bậc cao nhân thì tại sao lại làm một chuyện không minh bạch...

Chiếc phát trần của Thanh Phong đạo trưởng vừa giáng xuống, thì bị ngay một luồng kình lực cản ngang, ông ta thoát hơi giật mình...

Chỉ một cái đỡ nhẹ thôi, chứng tỏ đối phương công lực không phải tầm thường, nhưng trong cơn giận dữ Thanh Phong đạo trưởng không thể nào dẫn được, ông ta nhìn thẳng vào mặt gã Thanh Kỳ lệnh chủ và bật cười sảng sặc:

– Tên súc sinh này ỷ có các hạ ở sau lưng nên mới dám bội phản sư môn miệt khinh sư mạng, có lẽ nếu bản đạo cần thanh lý môn hộ thì trước tiên phải lĩnh giáo cùng các hạ.

Thanh Kỳ lệnh chủ điềm đạm mỉm cười:

– Tại hạ chỉ nói Quan chủ không thông sự lý, chứ tuyệt nhiên không bao giờ có lòng cùng với Quan chủ tranh chuyện hơn thua.

Thanh Phong đạo trưởng giận dữ:

– Bản đạo bất thông sự lý như thế nào?

Thanh Kỳ lệnh chủ nói:

– Tần Sĩ Trân tuy là môn hạ của Quan chủ nhưng ít ra Quan chủ cũng phải hỏi cho rõ căn nguyên, chứ có đâu hồ đồ xuất thủ như thế?

Thanh Phong đạo trưởng gằn giọng:

– Hấn bội phản sư môn chứ chẳng lẽ là chuyện giả đồ hay sao mà lại phải hỏi đi hỏi lại?

Thanh Kỳ lệnh chủ nói:

– Hấn không vì quên bỏ sư ân mà đầu nhập Thanh Kỳ Lệnh, chuyện đó hoàn toàn do ý của thân mẫu hấn.

Thanh Phong đạo trưởng mím miệng gục gặc đầu:

– Đúng! Tần Sĩ Trân là con người rất có hiếu với mẹ... Như vậy là người đã bắt mẹ hấn để khống chế hấn, bức bách hấn đầu hàng...

Thanh Kỳ lệnh chủ vẫn thản nhiên:

– Tại hạ đã thay hấn mà lo cho cuộc sống của mẹ hấn, làm cho lão bà được thư thái an nhàn, so với việc khổ cực trước kia thì hơn hấn một trời một vực.

Thanh Phong đạo trưởng liếc vào mặt Tần Sĩ Trân bằng đôi mắt cảm thông và khẽ gật đầu:

– Tuy bị người bức bách, nhưng dù sao người cũng đã làm hồng đại sự...

Thanh Kỳ lệnh chủ chen vào:

– Không, hấn không bao giờ làm hư đại sự của Quan chủ cả.

Không để ý tới Thanh Kỳ lệnh chủ, Thanh Phong đạo trưởng tiếp tục nói với Tần Sĩ Trân:

– Nghĩ đến tình thương mẹ của người, ta không gia tội, nhưng từ nay về sau đừng bao giờ xưng là môn hạ của ta nữa nhé. Thôi, người hãy đi đi.

– Đệ tử muốn một chết để đáp ân thầy, chỉ hiềm vì... mẹ già không người phụng dưỡng...

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Người đã không còn là môn hạ Bạch Vân Quan, vậy không nên gọi ta là sư phụ.

Thanh Kỳ lệnh chủ cười âm hiểm và vẩy vẩy tay:

– Tần Sĩ Trân, người hãy lui ra sau.

Tần Sĩ Trân lạy về phía Thanh Phong đạo trưởng ba lạy rồi mới bước lùi lại phía sau.

Thanh Kỳ lệnh chủ nói thật chậm:

– Tại hạ vừa rồi có nói là Tần Sĩ Trân chưa hề làm hư đại sự của Quán Chủ, chẳng hay Quán Chủ có tin chẳng?

Thanh Phong đạo trưởng lạnh lùng vặn lại:

– Bần đạo vẫn chưa hiểu hết ý của các hạ.

Thanh Kỳ lệnh chủ nói:

– Quan chủ phái lệnh đồ đến Trấn Nam, tự nhiên là để tìm Đô Lạp Thảo, nhưng cho dù tìm được Đô Lạp Thảo, cũng chưa chắc đã trị được bệnh cho Tiên Nhân Chưởng...

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Từ đây đến Trấn Nam diệu vợi, hai chuyến đi về rất phí thời gian như thế thì thật sự Tiên Nhân Chưởng cũng không cần đến...

Thanh Kỳ lệnh chủ gật đầu:

– Quan chủ nói đúng. Lý đại hiệp quả không cần dùng Đô Lạp Thảo.

Thanh Phong đạo trưởng nói:

– Không, các hạ đã hiểu lầm câu nói của bản đạo. Bản đạo chỉ muốn nói rằng một khi các hạ đã đến Bạch Vân Sơn thì ở đây đâu còn cần Đô Lạp Thảo.

Thanh Kỳ lệnh chủ càng gật đầu nhanh hơn nữa:

– Vâng, vâng... Chính tại hạ vì chuyện của Lý đại hiệp mà đến đây.

Thanh Phong đạo trưởng cười lớn:

– Ý của bản đạo là sẽ... lưu Lệnh Chủ lại đây, bởi vì như thế có lẽ hơn Đô Lạp Thảo rất nhiều.

Thanh Kỳ lệnh chủ vẫn cứ gật đầu:

– Nếu cần cho Lý đại hiệp bình an thì nhất định là tại hạ hơn Đô Lạp Thảo gấp vạn lần.

Quách Thế Phần giật mình, ông ta cảm thấy tình hình có nhiều thay đổi.

Trong khi Thanh Phong đạo trưởng và Thanh Kỳ lệnh chủ nói chuyện thì Lý Duy Năng và “Hỏa Linh Quan” Hoàng Tán Hóa đã sẵn thế đợi chờ, họ chuẩn bị với Thanh Phong đạo trưởng hợp sức bắt Thanh Kỳ lệnh chủ...

Chỉ cần bắt giữ hấn là vấn đề thuốc giải kể như nắm chắc trong tay.

Như không nhìn thấy điều nguy hiểm cho mình, Thanh Kỳ lệnh chủ vụt quay qua hỏi Lý Duy Năng:

– Chắc Lý công tử hiểu rõ ý của tại hạ chứ?

Lý Duy Năng hất mặt:

– Bản công tử không biết hay đúng hơn là không cần biết.

Thanh Kỳ lệnh chủ cười nhẹ:

– Tại hạ muốn nói Đô Lạp Thảo đối với Lý đại hiệp không có chỗ dùng, bởi vì...

Nói đến đây, hấn vùng ngưng lại...

Không, hấn phát âm nhưng môi hấn vẫn còn nhóp nhép, hấn nhìn thẳng vào mặt

Lý Duy Năng, hấn đang dùng lối truyền âm nhập mật để nói chuyện riêng...

Người đứng chỉ thấy vẻ mặt của Lý Duy Năng có nhiều biến đổi nhưng giọng hấn vẫn hấn học như thường:

– Người nói thật chứ?

Thanh Kỳ lệnh chủ thản nhiên:

– Chính tại hạ vì chuyện ấy mà đến đây, nếu Lý công tử không tin thì cứ vào đấy mà xem, tại hạ sẵn sàng chờ đợi.

Lý Duy Năng quay lại thật lạ vòng tay nói với Thanh Phong đạo trưởng:

– Xin đạo trưởng hãy đợi ở đây, vẫn bối sẽ quay ra lập tức.

Tiếng nói vừa dứt thân hình hấn đã tung lên, bóng áo màu lam của Lý Duy Năng xẹt đi như tên bắn...

Không biết họ đã nói gì với nhau, Thanh Phong đạo trưởng muốn theo hỏi Lý Duy Năng, nhưng vì cường địch đang đứng trước mặt nên đành phải đứng yên một chỗ.

Quách Thế Phần núp trong bóng tối giật mình...

Ông ta biết tên Thanh Kỳ lệnh chủ này đang có âm mưu...

Trước cửa Bạch Vân Quan từ phút giằng co gần như chục chờ bùng nổ một trường huyết chiến, bỗng hòa hoãn trở lại sau câu chuyện giữa Thanh Kỳ lệnh chủ và Lý Duy Năng.

Mọi người có mặt, trừ gã Thanh Kỳ lệnh chủ, hết thảy đều hồi hộp đợi chờ.

Qua một lúc khá lâu, Lý Duy Năng quay trở ra, một tay cầm quạt tay kia hình như cầm theo một vật gì khác nữa, hấn trở lại với bộ mặt hằm hằm.

Theo sau lưng hấn là hai tên gia nhân, họ khiêng một tấm ván cửa trên đó đang có một người nằm mê man bất tỉnh.

Thanh Phong đạo trưởng giật mình...

Ông ta bước nhan tới hỏi:

– Lý đại hiệp làm sao thế?

Lý Duy Năng giận dữ:

– Người này không phải cha tôi.

Thanh Phong đạo trưởng kinh ngạc:

– Như thế... hấn là ai?

Lý Duy Năng vẫn với thái độ giận dữ:

– Hấn là một tên giặc dị dung, giả làm thân phụ của tôi...

Thanh Phong đạo trưởng càng kinh ngạc:

– Lạ nhỉ? Hấn đeo mặt nạ giả để làm Lý trang chủ thế tại sao bản đạo lại không

thể thấy...

Từ trong bóng tối, Quách Thế Phần còn kinh dị còn hơn Thanh Phong đạo trưởng. Chính nét dị dung rất khéo của Quán Thiên Phát và Giang Hàn Thanh mà Thanh Phong đạo trưởng chỉ liếc qua đã nhận ra một cách dễ dàng, còn chuyện có người giả làm “Tiên Nhân Chưởng” Lý Quang Trí thì tại sao ông ta lại không hay biết?

Lý Duy Năng xốc tới chỉ quạt vào mặt Thanh Kỳ lệnh chủ:

– Người mang cha ta đi đâu?

Thanh Kỳ lệnh chủ chấp hai tay sau đít mỉm cười:

– Tại hạ đâu có lừa công tử.

Đôi mắt Lý Duy Năng tóe lửa:

– Ta hỏi người, các người tìm cách đánh tráo đem cha ta đi, mục đích của hành động đó các người muốn đòi hỏi những điều kiện gì chứ?

Thanh Kỳ lệnh chủ cười lớn:

– Tự nhiên, nhưng cũng không quá lắm đâu...

Ngay trong lúc ấy thì bên trong bóng tối hành lang, ánh đèn lóe sáng, một cô gái mặc áo xanh xách đèn lồng đi trước theo sau một thiếu phụ mặc áo màu lục dáng vóc tiêu tụy, tay vịn vai a hoàn chậm chậm đi ra...

Người thiếu phụ áo lục khoảng hai mươi bốn hai lăm tuổi, phong tư đẹp đẽ. Vừa bước ra lau nước mắt nghẹn ngào:

– Đại công tử, bọn giặc này bắt lão gia đi đâu?

Không đợi Lý Duy Năng trả lời, người thiếu phụ đi ngay lại trước Thanh Phong đạo trưởng, khẽ nghiêng mình thi lễ:

– Đạo trưởng, lão gia chúng tôi cùng với đạo trưởng là bằng hữu thâm giao, bây giờ bọn giặc này âm mưu bắt lão gia chúng tôi mang đi mất tích, mong đạo trưởng niệm tình cố cựu tìm đưa lão gia tiện thiếp trở về, trọn đời thiếp không dám quên ơn.

Thanh Phong đạo trưởng lật đật đáp lễ:

– Xin phu nhân yên lòng, sự việc nhất định phải giải quyết cho ổn thỏa.

Từ trong bóng tối, Quách Thế Phần nhìn chăm chú người thiếu phụ, ông ta nhớ lại lúc trước có nghe nói “Tiên Nhân Chưởng” Lý Quang Trí có tục huyền với một cô gái đẹp, như vậy có lẽ là người này...

Người thiếu phụ áo lục bước lại gần Lý Duy Năng, thấp giọng:

– Bọn cướp này có phải muốn chuộc bằng vàng bạc đấy không? Công tử, chỉ cần lão gia bình yên, chúng ta không tiếc chi cả.

Lý Duy Năng hất mặt về phía Thanh Kỳ lệnh chủ:

– Người vừa nói điều kiện gì? Hãy nói hết cho ta biết!

Thanh Kỳ lệnh chủ nói:

– Thật ra thì cũng không đáng gọi là điều kiện, danh uy của Lý đại hiệp chấn động Hoàng Hà đã ngót ba mươi năm nay, bây giờ tuổi đã già rồi, mà một con người khi bóng xế chiều tà, theo tại hạ thì Lý đại hiệp nên đóng cửa để yên tuổi già là phải...

Lý Duy Năng vặn lại:

– Theo ý các hạ thì cha ta nên thoái xuất giang hồ có phải thế không?

Thanh Kỳ lệnh chủ mỉm cười:

– Thật ra đây cũng chỉ là hảo ý của tại hạ, một con người thành danh không phải là dễ, cho nên khi đã đạt đến mức cao rồi thì cần nên dừng lại để bảo toàn... Là một con người trí chắt lọc công tử lại không muốn cho lệnh tôn được hưởng phước an nhàn như thế hay sao?

Quách Thế Phần khẽ gục gặc đầu...

Tuy với ý đồ tranh bá, nhưng lý lẽ của hắn quả thật là xác đáng.

Bất giác, người lãnh tụ Hoài Dương chợt liên tưởng đến bản thân mình...

Bao nhiêu năm chen với thiên hạ, vinh nhục đã quá nhiều rồi phải chăng bây giờ cũng đã đến lúc cần thoái ẩn?

Ý nghĩ thu xếp Hoài Dương Tiêu Cục càng lúc càng thúc dòn họ Quách...

Và hình như câu nói của Thanh Kỳ lệnh chủ cũng đã làm dao động Lý Duy Năng, hắn trầm ngâm và hỏi lại:

– Điều kiện thế đấy à?

Thanh Kỳ lệnh chủ gật gù:

– Còn một điều kiện nữa – nói cho đúng thì cũng không hẳn điều kiện vì đây là một chuyện tiến thân... Chúng tôi đã ngưỡng mộ anh danh của Lý công tử đã lâu, cho nên muốn kính thỉnh công tử vui lòng đảm nhiệm Phó Lệnh Chủ của bản kỳ, chẳng hay ý công tử như thế nào?

Thật là một lời trang trọng, một điều kiện cho đối phương có chỗ tiến thân đúng theo tinh thần hợp tác.

Bất cứ ai nghe qua cũng có thể cảm thấy đó là một chỗ đứng khá danh dự, nhưng với con người quảng bác, con người lịch lãm giang hồ như Quách Thế Phần thì chuyện của Thanh Kỳ lệnh chủ đưa ra đã nói rõ đã tâm.

Lý Quang Trí thoái ẩn, Lý Duy Năng làm phó trong tổ chức gọi là “Thanh Kỳ” thì rõ ràng là “Hà Bắc Lý Gia” hoàn toàn bị tiêu diệt.

Lý Quang Trí thoái ẩn, Lý Duy Năng đảm nhiệm Phó Lệnh Chủ Thanh Kỳ, lực lượng của Hà Bắc Lý gia tự nhiên thuộc về kẻ khác, một kế hoạch thôn tính thật là chu đáo.

Thanh Kỳ lệnh chủ điềm đạm mỉm cười:

– Tạm gọi đó là hai điều kiện, nhưng thực tế nó là hai điều có lợi đối với Lý công tử, chẳng hay Lý công tử có ý kiến như thế nào?

Không đợi Lý Duy Năng mở lời, người thiếu phụ áo lục khẽ nói:

– Đại công tử, bằng lòng chuyện ấy đi.

Nàng nói với tia mắt nhìn khẩn khoản...

Lý Duy Năng trầm ngâm nghiêm giọng:

– Các hạ hãy đưa gia phụ về, tại hạ sẽ cố nói cho người quy ẩn, còn chuyện đảm nhiệm Phó Lệnh Chủ của quý kỳ, xin cho tại hạ được chối từ.

Thanh Kỳ lệnh chủ cười nhạt:

– Lý công tử, tại hạ nghĩ rằng nơi đây giờ này, không phải là lúc để trả giá cò kè bớt một thêm hai!

Lý Duy Năng chiếu ánh mắt ngời ngời rít giọng:

– Ta không bằng lòng thì các người không thả cha ta, có phải thế không?

Thanh Kỳ lệnh chủ nói:

– Tại hạ ngưỡng mộ công tử từ lâu, nếu công tử chấp nê thì tại hạ thật khó mà giải quyết.

Người thiếu phụ áo lục phục xuống dưới chân Lý Duy Năng nàng nói trong nước mắt:

– Lý công tử, tôi van công tử hãy bằng lòng... chỉ khi nào công tử bằng lòng thì... họ mới thả lão gia... Tôi nghiệp cho lão gia biết bao nhiêu, người đã tuổi già tác lớn...

Lý Duy Năng tránh sang một bên trầm giọng:

– Trầm di nương, xin di nương hãy đứng dậy, tôi sẽ có quyết định sau cùng...

Người thiếu phụ áo xanh lau nước mắt đứng lên...

Thanh Kỳ lệnh chủ cười nhẹ:

– Chỉ cần Lý công tử gật đầu thì Lý đại hiệp sẽ trở về nhà một cách bình yên vô sự...

Từ trong chỗ ẩn, Quách Thế Phần mím miệng thở ra, ông ta cảm thấy sự việc quả bức bách, xem chừng Lý Duy Năng không muốn chấp nhận cũng không thể được...

Ngay trong lúc ấy, đột nhiên xung quanh đâu đó chợt có nhiều tiếng quát tháo dậy lên.

Thanh Phong đạo trưởng xạm mặt xốc lên:

– Lệnh Chủ... Có phải người đã cho thủ hạ tập kích Bạch Vân Quan?

Thanh Kỳ lệnh chủ điềm đạm mỉm cười:

– Xin Quan chủ chớ nên lo lắng, tại hạ bảo đảm không ai tập kích Bạch Vân

Quan này cả.

Chỉ trong khoảnh khắc, khi hai người nói chuyện, tiếng la hét vang lên khi nãy cũng chợt lặng im, y như sự báo động vừa rồi không phải xảy ra chung quanh nơi đó.

Cũng cùng một lúc sau khi nghe tiếng động, trong giữa lúc Thanh Phong đạo trưởng và Thanh Kỳ lệnh chủ nói chuyện, Quách Thế Phần lẳng lẳng rút lui...

Ông ta tức tốc chuyên qua nóc nhà, thẳng ra hậu viện.

Nhờ ở trên tầng cây cao dễ nhận phương hướng chính xác Quách Thế Phần nghe rõ tiếng thét khi nãy phát ra từ hậu viện, nhưng khi ông ta ra đến nơi thì bốn phía lặng trang.

Màn đêm âm âm, bóng tối trầm trầm, không khí vẫn như không có chuyện gì xảy ra, sau trước cực kỳ nghiêm tịnh.

Tay thủ cứng thanh Nhạn Linh Dao, Quách Thế Phần thở phào như vớt được khối đá đè nặng trong lòng, nhưng ông vẫn băn khoăn, và không lẽ mình lại có thể nghe không đúng?

Chân vừa chấm đất, Quách Thế Phần lật đật đi vào phía sau phòng và đến bây giờ thì ông ta mới nhận ra tình hình không yên tịnh như mình đã nghĩ...

Nhậm Bá Xuyên lo việc phòng thủ như ngồi trên gai góc, không bao giờ lại có thể yên tâm nằm ngủ, mà nếu ngủ thì tại sao nghe mình vào lại không lên tiếng?

Một ý nghĩ chợt thoáng qua. Quách Thế Phần vội dừng đứng lại vận khí đan điền, ngưng tụ toàn thân công lực...

Đôi mắt người lãnh tụ phái Hoài Dương như cố xoi thủng màn đêm sâu sát bốn bên, nhưng không khí vẫn vắng lặng như tờ, không phát hiện được điều gì có thể gọi là khác lạ...

Luôn cả bên trong cũng không nghe thấy những gì.

Nhưng chính sự im lặng đó lại chính là tình hình bất ổn.

Nhậm Hà Xuyên có nhiệm vụ canh phòng, nhất là lúc này tình hình đã khá khẩn trương, tự nhiên không thể bỏ đi ngủ như thế được. Mà cho dù có ngủ với thính giác của Quách Thế Phần tại sao lại không nghe tiếng thở?

Là một con người đã xông pha trăm trận, đã gặp không biết bao nhiêu biến cố, Quách Thế Phần biết ngay sự việc đã nghiêm trọng lắm rồi, ông ta nắm chặt ngọn Nhạn Linh Dao bằng tay phải, tay trái đưa lên ngang ngực vận “Ứng Trảo Công đại lực” bước từng bước một vào nhà.

Vừa vào tới cửa, Quách Thế Phần bắt gặp ngay một bóng người nằm dài dưới đất cách cửa khoảng năm sáu thước.

Không, không phải một mà là hai. Cả hai nằm xeo xéo cự ly không xa nhau mấy.

Quách Thế Phần rúng động bước tới cúi xuống dòm, thấy hai người cùng mặc áo đen, bao mặt bằng lụa đen, đúng là thuộc hạ của Thanh Kỳ lệnh chủ.

Cả hai không phải bị giết, mà hình như cùng bị điểm ngay Vực huyết.

Khẽ liếc vào vách, phía trong cánh cửa, lại một người ngồi trên ghế ngủ gà ngủ gật.

Quách Thế Phần lướt nhanh tới, đúng là Nhậm Bá Xuyên bị khống chế huyết đạo. Khác hơn hai người nằm dưới đất, Nhậm Bá Xuyên bị điểm vào huyết ngủ.

Được giải khai huyết đạo, Nhậm Bá Xuyên như ngủ một giấc quá say, ông ta chỉ cựa mình rồi lại gục đầu chứ không tỉnh hẳn.

Vỗ luôn mấy cái nữa. Nhậm Bá Xuyên cũng vẫn trơ trơ...

Quách Thế Phần cau mặt...

Thật là lạ, điểm huyết, giải huyết, những chuyện đó gần như cơm bữa của nhân vật giang hồ, nhất là nghề nghiệp bao nhiêu năm của họ Quách, dong ruổi đó đây trong việc bảo tiêu chuyện giải huyết lại là chuyện gần như món chuyên môn, thế nhưng bây giờ bỗng trở thành vô hiệu.

Đúng là Nhậm Bá Xuyên đã gặp một thủ pháp dị kỳ.

Biết không thể làm sao hơn nữa, Quách Thế Phần lật đật phóng mình vào trong và bắt gặp ngay một người nữa đang gục đầu vào vách, trên lưng hãy còn đeo chặt thanh kiếm đúng là Quán Thiên Phát.

Một phần biết sự giải huyết đã trở thành vô hiệu trong lúc bấy giờ một phần nữa Quách Thế Phần nghĩ ngay đến một việc hệ trọng hơn: Đồng bọn của Thanh Kỳ lệnh chủ bị hạ nơi đây cũng bằng điểm huyết Nhậm Bá Xuyên và Quán Thiên Phát cũng cùng như họ vậy thì thủ phạm phải là lực lượng thứ ba...

Quách Thế Phần quay nhanh ra phóng thẳng về phòng của Giang Hàn Thanh, vừa qua khỏi cửa thì một cảnh tượng hãi hùng diễn ra trước mắt: Một người mặc áo trắng ngồi trên mép giường, một tay đặt lên Bách Hội huyết của Giang Hàn Thanh. Tự nhiên, dưới mắt Quách Thế Phần người áo trắng đang hạ độc thủ...

Thét lên một tiếng thất thanh, Quách Thế Phần vung ngọn Nhạn Linh Dao bủa mạnh vào lưng kẻ địch.

Vừa hoảng hốt vì sinh mạng của Giang Hàn Thanh đang bị đe dọa, vừa tức tối vì kẻ địch vào được nơi đây như chỗ không người, thanh đao của Quách Thế Phần mang theo cả một sức mạnh toàn thân...

Như một con người không cảm giác, ngọn đao đã đến sát bên mình thế mà người áo trắng vẫn ngồi yên bất động...

Nhưng khi lưỡi đao vừa bén sát bên mình, người mặc áo trắng bỗng phất nhẹ ống tay áo ra sau, cái phẩy thật nhẹ như đuổi ruồi và cũng vẫn ngồi yên không quay lưng lại...

Trong cơn hoảng hốt giận dữ, nhưng Quách Thế Phần cũng bất tức cười, chuyện sống chết kể bên mà hấn làm như một trò chơi...

Ý nghĩ chưa trọn vẹn Quách Thế Phần đã giật nảy người, cái phẩy tay thật nhẹ nhưng kinh phong từ trong ống tay áo của người lạ mặt y như một cơn gió thốc, thanh Nhạn Linh Dao của ông ta bị dội lại như đụng phải khối đá.

Quách Thế Phần biết ngay đã gặp kinh địch, ông ta lật đật thối lui mấy bước, người áo trắng vẫn đặt tay lên đỉnh đầu của Giang Hàn Thanh và vẫn không hề quay lại.

Ông lo ngại đến tính mạng của Giang Hàn Thanh, vừa giận dữ vì bị đối phương quá xem thường, Quách Thế Phần hét lên một tiếng, thanh Nhạn Linh Dao vung lên loang loáng, nhắm đúng vào bẫy trọng huyết trên thân mình của người áo trắng.

Sức đao đi thật mạnh thật nhanh, gió cuốn theo nghe như xé lụa, đúng là Quách Thế Phần đã tận dụng Cửu Cung Đao Pháp, một đường đao khét tiếng của phái Hoài Dương.

Cả một vùng ánh sáng của ngọn đao như chiếc nơm chụp xuống dù đối phương muốn tránh né cũng không làm sao kịp nữa.

Trong cơn tức tối, Quách Thế Phần đã thi triển sát chiêu...

Người áo trắng vẫn ngồi nhưng thân mình hơi nghiêng qua bên trái, tay phải vẫn đặt trên đỉnh đầu của Giang Hàn Thanh, tay trái hất lên vừa vung vừa cuốn, xem dáng cách thật là chậm rãi, nhưng dưới con mắt của Quách Thế Phần thì đó là một động tác cực kỳ nhanh nhẹn, nhanh đến mức không nhìn thấy mà cứ hình dung là cánh tay không cử động.

Là con người đã quá nhiều kinh nghiệm đối địch, Quách Thế Phần biết nếu không kịp thời thối hậu thì thanh đao sẽ bị hấn đoạt ngay, ông ta gặc nhanh cánh tay thu đao và chỏi chân ngã người về phía sau mới kịp vì đà tấn công quá mạnh.

Và bây giờ thì Quách Thế Phần thực đã rúng động, vì bằng vào cách phá địch của người áo trắng ông ta nhận ra người ấy chẳng những nội công thâm hậu dị thường mà chiêu thức mới chính là cái làm cho người lãnh tụ phái Hoài Dương kinh hãi...

Ông ta không nhận được chắc chắn, nhưng trong tiềm thức một chuyện kinh khủng vụt nổi lên...

Đột huyết Đoạn Mạch Thủ Pháp một môn công phu mà Quách Thế Phần chỉ nghe chứ chưa từng thấy, vì môn công phu ấy đã thất truyền từ lâu lắm rồi, đối với võ lâm bây giờ có chỉ còn là truyền thuyết như thần thoại.

Ngay trong lúc Quách Thế Phần còn đang lúng túng chưa biết phải làm sao cho phải thì từ bên ngoài chợt nghe tiếng gió động, có tiếng người lao vào thật nhanh...

Quách Thế Phần lật đật quay mình lại, quả đúng từ bên ngoài một người lao vào với tốc độ thật nhanh: một cô gái trẻ mười bảy tuổi, với hai bím tóc bay dạt ra hai bên

vai vì do lao vào quá gấp.

Quách Thế Phần mở tròn đôi mắt nhìn cô ta như bị thôi miên, bởi vì người thiếu nữ ấy không ai lạ mà chính cô gái có tên Tử Mai, cô gái đã lột mặt nạ kẻ giả Đường Hoa Đà tại Hoài Dương tiêu cục.

Chưa chấm dứt Tử mai đã hốt hải kêu lên:

– Quách Tổng Tiêu đầu, ông làm... làm gì thế?

Quách Thế Phần thở phào như được cứu tinh:

– Cô nương...

Tuy là một người có danh phận khá cao trong chốn giang hồ, là một con người đã từng giao thiệp với hầu hết võ lâm cao thủ, nhưng bây giờ thì lại đâm ra ấp úng nói không thành tiếng...

Là một nhân vật có tiếng tăm, niên kỷ lại cao, chẳng lẽ bây giờ lại đi cầu cứu với một thiếu nữ mới một lần gặp mặt?

Nhưng nếu không như thế thì sinh mạng của Giang Hàn Thanh có bề nào trách nhiệm ấy về ai?

Cũng may trong lúc Quách Thế Phần còn đang lúng túng, thì Tử Mai lên tiếng:

– Tổng tiêu đầu hiểu lầm rồi, người ấy là công tử nhà tôi ấy mà...

Quách Thế Phần kinh ngạc:

– Là... công tử của cô?

Tử Mai cười:

– Vâng, vì chất độc kỳ lạ trong người của Giang nhị công tử, nên công tử của tôi phải thân tự đến Đông Hải tìm thuốc giải...

Người áo trắng vẫn đặt tay lên đỉnh đầu Giang Hàn Thanh, nhưng bây giờ bỗng quay phắt lại nhìn Tử Mai bằng đôi mắt như khiển trách, khiến cho cô gái hoảng hốt thụt lui tránh cái nhìn của chủ và thụt cổ nói với Quách Thế Phần:

– Công tử của tôi vừa cho Giang nhị công tử uống thuốc giải xong, bây giờ đang vận công đả thông kinh mạch, người dạn không được để ai đến quấy rầy... Xin Tổng Tiêu Đầu tạm tránh ra ngoài kẻo tôi bị quở...

Quách Thế Phần chợt nghe e thẹn, cái lo sợ của ông ta thật là vô lý, chuyện đả thông kinh mạch cho người bệnh lâu ngày đâu phải là chuyện lạ thế mà trong cơn hấp tấp, ông ta lại quên mất điều nhận xét quá tầm thường...

Một con người có trình độ võ công như người áo trắng, nếu muốn hại Giang Hàn Thanh thì đâu phải là chuyện khó, cần gì phải đặt tay lên Bách Hội Huyệt làm chi?

Nguy hiểm nhất là một khi vận công đả thông kinh mạch, điều tối kỵ là không được có chuyện quấy rầy làm chấn động tinh thần, nếu chuyện xảy ra như thế mà

không nguy hại đến tính mạng của người trị bệnh thì con bệnh cũng khốn đốn...

Cũng may, nhờ trình độ võ công cao tuyệt, người áo trắng mới bình tĩnh đối phó được với Quách Thế Phần, chứ nếu không thì biết bao nhiêu chuyện đáng tiếc sẽ xảy ra.

Quách Thế Phần lật đật vòng tay:

– Cô nương nói đúng, lão phu xin ra ngoài chờ đợi vậy...

Chợt nhớ Nhậm Bá Xuyên và Quán Thiên Phát đang còn bị khống chế huyết đạo mà chính mình không thể giải khai, nên vội nói với Tử Mai:

– Lão phu có chuyện muốn nhờ cô nương...

Tử Mai hỏi:

– Chẳng hay Tổng tiêu đầu cần dạy chuyện chi?

Quách Thế Phần nói:

– Người nhị sư đệ và sư đồ của lão phu đều bị bế huyết, bộ vị và thủ pháp quá lạ lùng nên lão phu không thể giải khai, không biết đó có phải là độc môn của...

Tử Mai rước nói:

– Vâng, xin cho vãn bối trao bình thuốc Tuyệt Chi Đan này cho công tử rồi vãn bối sẽ theo ra tức khắc.

Tuyệt Chi Đan?

Quách Thế Phần rúng động...

Đó là thứ thuốc mà Thanh Phong đạo trưởng xem như báu vật, thế tại sao họ có?

Nhưng vì không tiện hỏi nên ông ta đành phải gật đầu quay bước ra ngoài...

Vừa dứt đèn lên xong thì Tử Mai cũng đã ra tới, cô ta cười nói với Quách Thế Phần:

– Tiểu tỷ và Tử Quyên thư thư theo sát Tổng tiêu đầu đến đây, nhưng chắc Tổng tiêu đầu không để ý?

Quách Thế Phần chợt hiểu...

Như vậy thì chuyện có người bên trong bóng tối ám trợ khi Nhậm Bá Xuyên chuyển bại thành thắng đối với Lý gia Tứ Tượng chính là do sự có mặt những người này?

Và ông ta hỏi lại:

– Thế thì quý gia công tử cùng chung một đường đến đây à?

– Không, khi chúng tôi theo đến đây thì công tử của chúng tôi hãy còn bận đi Đông Hải tìm thuốc giải, người sai chúng tôi ẩn theo hộ vệ Giang nhị công tử, vì thế nên tiểu tỷ và Tử Quyên thư thư bám sát theo lộ trình của Tổng tiêu đầu.

Quách Thế Phần hỏi:

– Như thế thì quý gia công tử vừa mới đến đây trong đêm sao?

Tử Mai nói:

– Vâng, công tử tôi nói tuy có thuốc giải, nhưng vì lâm độc lâu ngày nên nguyên khí của Giang nhị công tử bị hư suy, nếu không có Tuyết Chi Đan của Thanh Phong đạo trưởng thì không thể chữa được do đó người sai tiểu tỳ đến tịnh thất của Thanh Phong đạo trưởng lấy sang, còn những người này thì chắc do công tử của tôi điếm vào tử huyết.

Quách Thế Phần giật mình:

– Điếm vào tử huyết?

Tử Mai cười:

– Tiểu tỳ nói là đối với những tên cướp kia thôi.

Vừa nói, Tử Mai vừa đi lại chỗ Nhậm Bá Xuyên, đưa tay vỗ nhẹ vào người của ông ta...

Nhìn chăm chú thủ pháp của Tử Mai, Quách Thế Phần chợt khám phá ra rằng họ dùng toàn là kinh ngoại kỳ huyết...

Nhậm Bá Xuyên khẽ uốn mình mở choàng mắt ra thấy đại huynh đứng kế bên, ông ta vội hỏi:

– Đại sư huynh, đã đuổi hết bọn cướp ấy rồi à?

Quách Thế Phần cười và chỉ về Quán Thiên Phát nói với Tử Mai:

– Tiểu đồ ở bên đó, xin cô nương giải giùm huyết đạo.

Tử Mai gật đầu:

– Tôi biết...

Vừa nói Tử Mai vừa lật đật đi ra...

Nhậm Bá Xuyên nhìn theo kinh ngạc:

– Cô ấy là người giải vây cho chúng mình lúc ở Dương Châu à?

Quách Thế Phần gật đầu:

– Cô ta tên là Tử Mai, cũng chính là người lột mặt nạ của tên giả Đường Hoa Đà đấy. Cô ta vâng lệnh âm thầm bảo hộ cho Giang nhị hiền điệt đấy.

Quay nhìn bọn áo đen nằm la liệt dưới đất, Nhậm Bá Xuyên hỏi:

– Như vậy bọn này cùng do Tử Mai đánh ngã?

Quách Thế Phần thấp giọng:

– Công tử của họ đã đến đây, hiện đang trị cho Giang hiền điệt ngoài ấy...

Nhậm Bá Xuyên càng ngạc nhiên hơn nữa:

– Công tử của họ là ai?

Quách Thế Phần chưa trả lời thì Tử Mai đã giải huyết xong cho Quán Thiên Phát trở vào.

Quách Thế Phần vòng tay:

– Lão phu xin đa tạ cô nương.

Tử Mai lật đật đáp lễ:

– Quách tổng tiêu đầu nói thế thật tiểu tỳ không dám nhận...

Quách Thế Phần nói:

– Lão phu muốn hỏi thăm danh tính quý gia công tử, chẳng hay có nên không nhỉ?

Tử Mai mỉm cười:

– Xin tổng tiêu đầu nán đợi công tử, thật tình tiểu tỳ không dám tự chuyên.

Không đợi Quách Thế Phần nói, Tử Mai vội tiếp liền theo:

– Hình như công tử chúng tôi có chuyện dạy bảo, xin phép cho tiểu tỳ ra ngoài đó.

Nói xong y hấp tấp bước ra.

Quán Thiên Phát bước tới vòng tay trước mặt thầy:

– Đệ tử bất tài để cho bị kẻ địch ám toán, xin sư phụ lượng thứ...

Nhậm Bá Xuyên nói theo luôn:

– Không riêng gì người mà luôn cả nhị thúc đây cũng không làm sao được...

Quách Thế Phần cười:

– Người điểm huyết đó không phải là kẻ địch đâu, chính là chủ nhân cô gái Tử Mai đó, Thiên Phát hãy xem bọn áo đen này đã chết cả hay là còn sống?

Quách Thế Phần bước lại khom mình xuống và nói mau:

– Sư phụ, họ đã chết cả rồi.

Quách Thế Phần gật đầu:

– Như vậy là chúng cùng bị điểm vào tử huyết.

Và ông ta quay lại hỏi Nhậm Bá Xuyên:

– Vừa rồi nhị đệ có thấy vị công tử ấy chẳng?

Nhậm Bá Xuyên lắc đầu:

– Không, tiểu đệ trấn thủ nơi đây mãi cho đến khi nghe bên ngoài có tiếng động, tiểu đệ vì sợ chúng đột nhập nên không lên tiếng, sau cùng chúng xâm nhập tiểu đệ vừa định ra tay, không ngờ chỉ thấy chúng nhoáng lên rồi lại cùng rớt xuống ngay

nhưng liền sau đó tiểu đệ cảm nghe thân tê điếng rồi bất tỉnh nhân sự.

Quách Thế Phần cau mặt:

– Cách không điểm huyết như thế thì vị công tử này võ công thật đáng kinh người...

Nhậm Bá Xuyên cười:

– Cứ theo tình thế này thì bọn Mai Hoa Lệnh Chủ gì đó đêm nay chắc đã cúp đuôi chạy hết.

Quách Thế Phần lắc đầu:

– Bọn họ đến đây đêm nay dưới sự điều khiển của một tên tự xưng là Thanh Kỳ lệnh chủ, xem chừng đám Lý Gia Hà Bắc chắc phải xin hàng.

Nhậm Bá Xuyên giật mình:

– Thanh Kỳ lệnh chủ? Sao mà chúng lại có nhiều thứ Lệnh Chủ nhỉ? Nhưng tại sao đại huynh lại bảo Hà Bắc Lý Gia phải đành khuất phục?

Quách Thế Phần nói:

– Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí dưỡng bệnh tại Bạch Vân Quan nhưng người ấy lại không phải thật là ông ta mà là do bọn của địch giả trang, còn Lý Quang Trí thật thì đã lọt vào tay kẻ địch không biết từ bao giờ, như vậy thì làm sao thủ hạ của họ ở đây lại không khuất phục?

Quách Thế Phần đem những chuyện mắt thấy tai nghe thuật lại cho Nhậm Bá Xuyên nghe và nói thêm:

– Tình hình như thế bảo sao thuộc hạ họ Lý và Lý Duy Năng không van hấn mà đầu hàng?

Nhậm Bá Xuyên giật mình, ông ta không ngờ võ lâm ngày nay lại có quá nhiều vấn đề phức tạp mà Nam Giang Bắc Lý lại là nạn nhân đầu tiên của một thế lực còn trong bóng tối...

Và từ cửa miệng của gã Thanh Kỳ lệnh chủ, hắn đã nói đến hai chữ Lệnh trên thì tự nhiên đằng sau hắn hãy còn nhân vật chủ sử cầm đầu mọi việc.

Nhưng Quản Thiên Phát thì lại chột thấy vấn đề có nhiều nghi vấn.

Vốn từng biết con người của Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí, con người như ông ta mà lại có thể bị kẻ địch âm thầm hạ độc thì quả là một chuyện đáng nghi ngờ...

Thêm vào đó, ông ta là người rất ít khi đi ra ngoài, cho dù có kẻ địch ẩn tàng trong Hà Bắc Lý Gia, nhưng muốn hạ độc với Lý Quang Trí cũng không phải là chuyện dễ, trừ phi...

Mỗi người cùng có một ý nghĩ khác nhau chung quanh vụ Hà Bắc Lý Gia, ngay lúc đó cửa phòng bên trái hé mở, một vị thiếu niên thư sinh chậm rãi bước ra, theo sau là cô gái Tử Mai, trên tay cô ta cầm một bình bằng ngọc thạch.

Quách Thế Phần lật đật đứng dậy vòng tay:

– Mong ơn công tử từ xa đến đây cứu trị cho Giang hiền điệt, lão phu bất ý mạo phạm, mong công tử hãy dung tình.

Người thư sinh áo trắng mỉm cười vòng tay thi lễ:

– Tổng tiêu đầu đã quá lời, thật tiểu sinh không dám nghĩ điều như thế.

Bây giờ Quách Thế Phần mới nhìn kỹ thấy người thư sinh áo trắng trạc khoảng mười chín tuổi, gương mặt trắng hồng rạng rỡ, nếu hấn mặc đồ con gái thì chắc chắn không ai có thể nhận ra đó là một thiếu niên...

Quách Thế Phần nhìn sững, nếu không chính mắt mình trông thấy, người thư sinh này xuất thủ thì ông làm sao có thể tin được con người như thế lại có một trình độ võ công lỗi lạc...

Từ mấn tài sinh ra kính nể, Quách Thế Phần luôn vội vòng tay:

– Lão phu hãy còn mong được biết qua quý tính...

Vẫn với nụ cười như hoa trên miệng, gã thư sinh đáp:

– Tiểu sinh tên là Đồng Như Băng.

Cử chỉ của hấn tuy hết sức tự nhiên, nhưng da mặt của hấn lại ửng hồng khi nghe Quách Thế Phần hỏi đến tên.

Quách Thế Phần vội giới thiệu Nhậm Bá Xuyên và Quán Thiên Phát, hai người cùng thủ lễ vái chào.

Đồng Như Băng cung kính:

– Vừa rồi vạ bất đắc dĩ tiểu sinh mạo phạm Nhâm nhị hiệp và Quán tiêu đầu, xin nhị vị niệm tình tha thứ.

Quách Thế Phần đưa tay mời:

– Xin thỉnh công tử ngồi tạm nơi đây...

Đồng Như Băng nói:

– Vâng, xin tổng tiêu đầu cho cáo thối vì tiểu sinh còn bận chút việc phải đi.

Nghe hấn mở lời cáo thối, Quách Thế Phần lộ vẻ ngạc nhiên:

– Thế còn Giang hiền điệt...

Không đợi Quách Thế Phần nói hết câu, Đồng Như Băng mỉm cười:

– Giang nhị công tử đã uống thuốc giải độc. Kể như chất độc trong người không còn nữa, chỉ vì đau lâu nên nguyên khí có phần hao tổn, nhưng tại hạ đã đả thông kinh mạch, tịnh dưỡng ít lâu sẽ phục hồi.

Với lấy chiếc bình ngọc từ trên tay của Tử Mai, Đồng Như Băng trao cho Quách Thế Phần và nói tiếp:

– Đây là Tuyết Chi Đan của Thanh Phong đạo trưởng, nó là thứ linh dược có khả năng khôi phục chân nguyên duy nhất trong võ lâm hiện nay. Giang nhị công tử cứ uống thật nhiều vào là sẽ bảo đảm nguyên khí đã bị mất ngày một tăng thêm. Nơi đây gồm có một trăm ba mươi hoàn, mỗi lần uống mười hoàn, cứ một ngày ba lần như thế thì chỉ trong vòng bốn năm hôm sẽ kiến hiệu vượt bực.

Tiếp lấy bầu thuốc, Quách Thế Phần hơi đắn đo.

– Chuyện này... Thanh Phong đạo trưởng...

Đồng Như Băng điềm đạm mỉm cười:

– Tại hạ đã bảo Tử Mai lưu lại đôi lời, tại hạ tin rằng khi Thanh Phong đạo trưởng biết chính tay tại hạ làm chuyện này nghĩ chắc ông ta không hỏi gì nơi tổng tiêu đầu.

Tự nhiên đó là khẩu khí cao ngạo vô song, nhưng thái độ của Đồng Như Băng khi nói câu nói ấy đã không làm cho người nghe nhận thấy điều cao ngạo ấy.

Không biết vị thiếu niên này thân thế lai lịch ra sao, Quách Thế Phần chỉ nhận thấy hắn là con người anh hoa phát tiết. Nhất là khi hắn nói thì lời lẽ thật là chặt chẽ. Khiến cho người nghe khó có thể châm chọc vào đâu được.

Quách Thế Phần chỉ biết gật đầu:

– Đồng công tử đã nói thế tự nhiên lão phu rất an tâm.

Đồng Như Băng nói tiếp:

– Vừa rồi tại hạ đã điềm vào huyết ngữ của Giang công tử, có lẽ sẽ tỉnh dậy trước khi trời sáng. Xin phiến chư vị ở đây chăm sóc dùm, tại hạ xin cáo biệt.

Hắn vòng tay và quay nhanh ra cửa.

Mới biết lần đầu nên không tiện giữ khách. Quách Thế Phần và Nhậm Bá Xuyên đành phải đứng lên đưa ra cửa.

Ra gần tới cửa, Đồng Như Băng vụt xoay lại nói:

– Tình thế giang hồ ngày một biến chuyển có nhiều bất lợi, chuyện bọn đạo tặc đang đem tập kích quý tiêu cục không phải là chuyện ngẫu nhiên, tại hạ không hiềm việc mới quen xin có lời khuyên tổng tiêu đầu nên thận trọng.

Quách Thế Phần hơi sửng sốt...

Gã thiếu niên họ Đồng này con người có hai điều trái ngược, khi được hỏi danh tính thì bỗng nhiên đở mặt y như người mới xâm nhập giang hồ, nhưng khi bàn về đại cuộc thì lời lẽ lại tỏ ra lịch duyệt...

Ông ta lật đật vòng tay:

– Kim ngọc lương ngôn của Đồng công tử lão phu xin ghi tạc.

Đồng Như Băng không nói thêm một tiếng, hắn vẫy tay cho Tử Mai, cả hai

người khuất nhanh sau cánh cửa.

Quách Thế Phần càng nhìn theo càng cảm thấy bản khoản...

Quả thật con người của Đổng Như Băng khó mà xét đoán

Võ công đã cao, lời lẽ lại sâu kín trong khi dáng cách quá nho nhã nhất là niên kỷ chưa đáng kể là cao đệ võ lâm...

Chỉ trong chưa quá hai ngày mà đã chạm mặt hai vị thiếu niên xuất chúng có thể nói hơn nửa đời người lăn lộn giang hồ, lần thứ nhất Quách Thế Phần đụng phải chuyện hi hữu bất ngờ.

Là một chưởng môn nhân một phái khá tiếng tăm, nhưng so với hai gã thiếu niên này, nếu cần giao đấu, Quách Thế Phần cảm thấy mình không có vào đâu cả.

Thứ nhất là gã thiếu niên họ Đổng, thứ hai là Giang Hàn Thanh, tuy đã thâm giao với nhà họ Giang đã lâu, nhưng ngay sự chỉ điểm sơ sài mà làm cho Quản Thiên Phát có thể đánh lại Lý Duy Năng một cách quá dễ dàng, điều đó đủ thấy vị công tử họ Giang võ công cũng không thể nào lường được.

Tự nhiên, võ công ấy nhất định không phải gia truyền.

Bởi vì đau yếu từ lúc nhỏ, Giang Hàn Thanh nương nhờ bên ngoại chứ ít gần gũi được cha trong khi bên ngoại của hắn theo Quách Thế Phần biết thì không ai xuất chúng.

Còn nếu là võ học gia truyền. Thì Giang đại tiên sinh là chỗ thâm giao, Quách Thế Phần cũng biết ngay Giang Hàn Thanh không làm sao thừa tiếp mà có được võ công như thế ấy.

Và có thể kể luôn vào hạng kỳ hoa võ lâm là Lý Duy Năng.

Hà Bắc Lý Gia tuy là một tong bốn vọng tộc giang hồ nhưng Lý Quang Trí cũng không thể so với tài nghệ của cậu con trai của ông ta được.

Quách Thế Phần bất giác thở phào, ông ta chợt cảm thấy thấm thía câu “Tre già măng mọc”!

Nghe vị đại sư huynh thở dài, nghĩ rằng câu nói trước khi đi của Đổng Như Băng làm cho cảm khái, Nhậm Bá Xuyên giọng ý:

– Hình như ý của Đổng Như Băng muốn cho mình thu xếp tiêu cục chẳng hay sư huynh cảm thấy thế nào?

Quách Thế Phần quay lại nghiêm giọng:

– Hắn nói đúng là lời vàng ngọc. Hoài Dương Tiêu Cục chúng ta sở dĩ vững vàng trong mười mấy năm nay là nhờ hai yếu tố, một là nhờ đồng đạo giang hồ trong vãn đề nghĩa khí chiếu cố chúng ta, hai là bao nhiêu năm nay tình hình võ lâm yên tịnh... Không phải khoa trương nhưng thật sự thì đó cũng là điều đáng kiêu hãnh cho Hoài Dương phái của chúng ta.

Biết sự thể đã đến hồi trầm trọng, Nhậm Bá Xuyên rung giọng:

– Theo ý đại sư huynh thì chúng ta nên giải quyết thế nào?

Quách Thế Phần cúi mặt trầm ngâm một lúc thật lâu rồi ngẩng lên quả quyết:

– Ngay bây giờ mầm loạn đã manh nha, bằng vào thanh thế Nam Giang Bắc Lý mà vẫn còn phát sinh chuyện hiểm nguy, cho nên ngu huynh định sau khi về sẽ thu xếp tiêu cục. Một là để cho đệ tử Hoài Dương phải khỏi phải bị lây chuyện khó dễ ngoài ý muốn, hai là sẽ tập trung được nhân lực. Theo cái nhìn của ngu huynh thì tên Mai Hoa Lệnh Chủ đã tấn công chúng ta thì không khi nào chúng lại chịu ngưng ở nửa chừng, nếu chúng ta không sớm bồi dưỡng thực lực, để cho rải rác theo những chuyến tiêu thì không làm sao đối phó kịp với tình thế.

Nhậm Bá Xuyên gật gật đầu:

– Đại sư huynh nghĩ như thế là đúng, nhưng chẳng lẽ mình lại thoái xuất giang hồ...

Quách Thế Phần mỉm cười:

– Từ ngày sáng lập Hoài Dương phái đến nay cũng đã ngót trăm năm rồi, có bao giờ chúng ta lại có chuyện co đầu rút cổ? Chỉ có điều bây giờ ta ở ngoài sáng mà địch lại rình trong bóng tối, mình đang phơi lộ, còn địch thì đến bóng dáng chúng mình cũng không trông thấy, thêm vào đó Giang phủ hình như đã vào tay kẻ ác trong khi Giang nhị hiền diệt tụy đã giải độc nhưng thế lực Giang gia cũng chỉ là đơn thân độc mã, làm sao Giang nhị hiền diệt đảm đương? Việc thu xếp tiêu cục có nghĩa là chúng ta dốc toàn lực giúp Giang nhị hiền diệt thanh lý môn hộ, tru diệt kẻ địch mà quan trọng hơn hết là nhắm vào hai việc lớn...

Nhậm Bá Xuyên cau mặt:

– Lại có chuyện chi quan trọng nữa?

Quách Thế Phần nói:

– Thứ nhất là phải truy ra kẻ chủ chốt sau lưng gã Mai Hoa Lệnh Chủ để công bố cho mọi người đều biết...

Nhậm Bá Xuyên gật đầu:

– Thứ hai?

Sắc diện Quách Thế Phần chợt nghiêm trọng, ông ta thấp giọng:

– Ta cần phải tìm cho ra kẻ trộm thây của Giang Đại Tiên Sinh.

Nhậm Bá Xuyên biến sắc:

– Đại sư huynh ngờ rằng Giang Đại Tiên Sinh bị người ám hại?

Quách Thế Phần khẽ gật đầu:

– Đúng, sau khi từ Kim Lăng điếu tang trở về, trong lòng cảm thấy bản chất của

Giang đại tiên sinh có phần đột ngột, rồi từ lúc Giang nhị hiền điệt đến tiêu cục lòng nghi ngờ đó càng lúc càng gia tăng. Trải qua mấy đêm vừa qua, chứng kiến biến cố xảy ra cho Hà Bắc Lý Gia, ngu huynh nhận thấy chuyện Giang đại tiên sinh bị ám hại không còn nghi ngờ gì nữa.

Nói đến đây vẻ mặt Quách Thế Phần càng thêm trầm trọng, ông ta nghiêm mặt nói:

– Chuyện này chỉ nói riêng giữa chúng ta thôi, chứ đừng cho Giang nhị hiền điệt hay biết.

Nhậm Bá Xuyên gật đầu:

– Vâng, tiểu đệ biết chuyện ấy rồi...

o O o